

[Finansministeren]

grundlag af finansloven for 1983. Det hænger sammen med – og det ved hr. Svend Auken og de øvrige forespørgere jo – at staten ikke er i stand til at betale større lønudgifter, end det allerede er pålagt den. Det kan man beklage, men man kan ikke bestride det, for enhver kan se, at vort underskud er uholdbart stort. Jeg er ikke som finansminister i stand til at aflønne flere mennesker, end jeg allerede gør. Jeg er ikke engang i stand til at aflønne dem, som vi har ansat, uden at måtte gå ud og låne ganske betragtelige beløb.

Men de to første spørgsmål, hvor mange arbejdspladser der vil blive skabt i 1983 og 1984, og hvordan man kan være sikker på, at det vil gå sådan, er klart vanskeligere at besvare, fordi vi her er ovre i de mere udviklede beregninger, og det er her, jeg vil vende tilbage til de psykologiske faktorer.

Hvis man stiller en beskæftigelsesplan op og f.eks. siger: nu ansætter staten 50 mennesker til at udføre det og det arbejde, og det koster 30 mill. kr., så kan man godt nedenunder skrive, at beskæftigelsesvirkningen af 30 mill. kr. er 50 flere ansatte. Det er ikke vanskeligt. Sådan kan vi alle sammen stille planer og lange lister op, og det er jo det, der har præget mange af de beskæftigelsesplaner, vi har haft i årenes løb. Man har, om jeg så må sige, på forhånd besluttet sig til, hvilke konkrete beløb man vil bruge på konkrete opgaver, og så kan man normalt altid præcist regne virkningen ud.

Men det, der er langt vanskeligere, er at beregne: hvad er beskæftigelsesvirkningen af et rentefald på 3–4 procentpoints? Hvad er beskæftigelsesvirkningen af, at vi får mere gang i vores teknologiske og erhvervsmæssige udvikling? Hvad er beskæftigelsesvirkningen af en række ressourceomlægninger eller af privatisering af forskellige offentlige ydelser?

Jeg vil ikke lægge navn til meget konkrete regnestykker, for de er behæftede med en stor usikkerhedsfaktor, og derfor er de ikke af synderlig værdi. Må jeg bare erindre om, hvordan den tidligere regerings og endnu tidligere regerings ledighedsskøn gang på gang er blevet kuldkastet efter få måneders forløb. Men det, jeg med sikkerhed kan sige, er, at den samlede tendens i det, vi lægger frem, er klar, og den er klart positiv. Der er ikke nogen som helst tvivl om, at både vores program til investeringsfremme og vores ge-

nerelle økonomiske politik vil give arbejde eller sikre arbejde til titusinder af mennesker, der ellers ville blive kastet ud i arbejdsløshed som følge af den inflation og de skatteforhøjelser, der ville have været alternativet til det, vi nu forsøger at gennemføre.

Jeg vil sige det så enkelt, at bedre konkurrenceevne, lavere rente, lavere inflation, stop for skattestigninger, omprioritering af offentlige udgifter og frigørelse af kræfter i vores erhvervsliv simpelt hen ikke kan undgå at have en positiv virkning på beskæftigelsen. Og det er ikke kun proklamationer, jeg står her og fremsætter; det er det, vi reelt gennemfører i øjeblikket.

Derfor lægger vi ikke stor vægt på at udarbejde prognoser, som vi alle ved er behæftede med stor usikkerhed, men vi lægger megen vægt på realiteterne, og realiteterne er, at det, vi lægger frem for folketinget, vil skabe nye job, også til dem, som i dag ser deres evner og kunnen ligge ubrugte hen.

Men det er klart, regeringen lige så lidt som den tidligere og alle andre tidligere regeringer kan garantere mennesker en bestemt beskæftigelse. Meget af det, der er brug for, beror på, om der er tillid til, at denne politik vil føre til resultater, og til den garanti, regeringen kan give, når vi drøfter disse meget alvorlige spørgsmål. Det er derfor, vi har vilje til at fortsætte vores økonomiske politik. Den vil genskabe grundlaget for en bedre beskæftigelse, og vi er overbevist om, at et flertal i folketinget vil arbejde med på en sådan udvikling.

Forhandling

Svend Auken (S):

Jeg vil gerne sige tak til finansministeren for svaret på forespørgslen og sige, at mit partis ordfører, hr. Heinesen, vil kommentere investeringsprogrammet.

Der var jo en tid, da finansministeren var »hr. Christophersen« her i folketinget, og aldrig har der været et medlem af dette ting, der så ivrigt, så ihærdigt og så kyndigt har kastet sig over alle tænkelige samfundsøkonomiske beregninger og udspil og, hver eneste gang regeringen er kommet med et forslag, med rette har krævet beregninger. Nu, da finansministeren er blevet finansminister og har herredømme over alle disse modeller, kan folketinget ikke få ét eneste tal. Jeg tror